

Sygnatura akt VI Ka 837/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 października 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grażyna Tokarczyk

Protokolant Agata Lipke

przy udziale Elżbiety Łowickiej

Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Z.

po rozpoznaniu w dniu 25 października 2016 r.

sprawy **P. B., syna C. i Z.**

ur. (...) w S.

oskarżonego z art. 244 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 31 maja 2016 r. sygnatura akt II K 114/16

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

VI Ka 837/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 31 maja 2016 sygn. akt II K 114/16 uznał oskarżonego P. B. za winnego tego, że w dniu 10 września 2015r.

w Z. kierując w ruchu drogowym samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie dostosował się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 29 września 2014r. w sprawie o sygn. akt II K 775/14 zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres jednego roku tj. winnego występku z art. 244 kk i za to skazał go na karę pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy.

Apelację wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze, zarzucając rażąco niewspółmierność kary, wniósł o obniżenie orzeczonej wobec kary pozbawienia wolności do 5 miesięcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie stwierdzić trzeba, że w procedowaniu Sąd I instancji nie można doszukać się uchybień w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych w rozumieniu art. 439 kpk, czy też okoliczności, o których mowa w art. 440 kpk.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 pkt 4 kpk, zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo SN (por. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51 i aprobatę tego stanowiska: M. Cieślak, Z. Doda, Przegląd orzecznictwa, Pal. 1975, z. 3, s. 64). Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również

w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (SN II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, nr 5, poz. 18)

Czynu objętego niniejszym postępowaniem oskarżony dopuścił się ledwie w niewiele ponad siedem miesięcy od wydania w wyroku w sprawie II K 775/14, który dotyczył z kolei jednego z najpoważniejszych przestępstw przeciwko bezpieczeństwu w ruchu lądowym, gdzie środek karny zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonej został na najkrótszy przewidziany w ustawie okres jednego roku.

Ów zakaz, jak słusznie wykazał to Sąd I instancji obowiązywał P. B. w ramach wykonania wyroku w okresie od dnia 12 marca 2015r. do dnia 29 stycznia 2016r. z odpowiednim zaliczeniem. Czyli w dacie czynu będącego obecnie przedmiotem osądu pozostawało do wykonania niewiele ponad 2 miesiące zakazu, a to też oskarżonego nie powstrzymało, co więcej podobną postawą oskarżony wykazywał się w przeszłości.

Słusznie też Sąd I instancji wytknął, że w dniu 3 września 2015r. P. B. również popełnił przestępstwo z art. 244 kk i to nie po raz pierwszy, a już po tygodniu kolejne.

W tym kontekście okoliczność przyznania się do winy i manifestowanie skruchy ma znaczenie marginalne. Okoliczności ujawnienia przestępstwa były bezdyskusyjne, jak i wiedza oskarżonego o obowiązkach wynikających z wyroku. Można przyznać rację oskarżonemu, gdy wyjaśniał, że „niewiele się zastanawiając wsiadł w samochód”, bo istotnie ujawnione okoliczności wskazują, że nie tylko do ogólnie obowiązujących przepisów prawa, ale i zapadających względem niego wyroków, oskarżony ma stosunek dalece lekceważący, skoro nie musi nawet zastanawiać się nad konsekwencjami swego zachowania, aby naruszyć obowiązujący go zakaz. Taką postawą oskarżony dał wyraz nie tylko braku możliwości wywodzenia pozytywnej prognozy społeczno- kryminologicznej, ale wykazał, że cele kary w postaci wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego, przez stosowanie kar wolnościowych zawodzi.

W tym stanie rzeczy nie sposób uznać, aby wymierzona kara 8 miesięcy pozbawienia wolności raziła swą surowością. Prawidłowo Sąd orzekający ocenił także, iż w wypadku oskarżonego nie można doszukać się okoliczności o których mowa w art. 69 kk.

Zasady wymiaru kary kształtują przepisy art. 53 kk i następnych, przy tym oprócz zasady swobody sędziowskiej, sądowy wymiar kary kształtują również inne zasady. Należy tutaj wskazać zasady kodeksowe o charakterze normatywnym, pomijając zasady ogólnoprawne (np. praworządności, równości wobec prawa) i formułowane w literaturze zasady o charakterze pozadyrektywalnym (np. ekonomii kary).

Do najważniejszych zasad kodeksowych należą- zasada humanitaryzmu, zasada indywidualizacji kary i środków karnych, zasada preferencji kar i środków nieizolacyjnych, zasada zaliczania rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary.

Z kolei w art. 58 § 1 kk znajduje praktyczny wyraz przyjęta w założeniach obowiązującego k.k. zasada preferencji kar nieizolacyjnych we wszystkich tych wypadkach, w których sąd ma możliwość wyboru rodzaju kary. Dotyczy to przede wszystkim sankcji alternatywnych. W takich wypadkach sąd powinien rozważyć w pierwszej kolejności orzeczenie grzywny, kary ograniczenia wolności, zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania albo orzeczenie samoistne środka karnego. Sąd może również orzec karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (art. 69), natomiast bezwzględna kara pozbawienia wolności stanowi środek ostateczny (ultima ratio), po który można sięgnąć tylko wtedy, gdy żadna z wymienionych kar lub żaden środek karny "nie może spełnić celów kary" (art. 58 § 1 in fine). Oznacza to, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wypadku sankcji alternatywnych wymaga szczególnego uzasadnienia przez sąd (Komentarz do art.58 kodeksu karnego (Dz.U.97.88.553), [w:] A. Marek, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2007, wyd. IV).

W warunkach niniejszej sprawy stwierdzić trzeba, że istotnie żadna z kar w postaci wolnościowych „nie może spełnić celów kary”, P. B. korzystał już uprzednio z dobrodziejstwa kar wolnościowych, a daną mu szansę poprawy zmarnował, tym samym wykluczając możliwość stawiania pozytywnych prognoz i przewidywania, że w wypadku nie wykonania kary nie popełni kolejny raz przestępstwa. Oskarżony winien mieć świadomość, że kara ma stanowić nie tylko nauczkę i nieść ze sobą cel wychowawczy, ale jednym z jej celów jest też represja, która ma uwypuklić cel powstrzymania od dalszych naruszeń porządku prawnego, co w tej sytuacji prowadzi do konieczności orzeczenia kary realnie dolegliwej, a zatem na przyszłość pozwoli oskarżonemu podejmować właściwe decyzje życiowe, przecieź siadając za kierownicą nie tylko miał świadomość zakazu, który narusza, ale i swojej sytuacji rodzinnej, którą również zlekceważył.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy uznał, że rodzaj zastosowanej kary, jej wymiar, a także nie stosowanie środka probacyjnego zasługuje na akceptację.